

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopozirote.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

„Ђани Скики“, најбоља представа у сезони 2016/2017.

© НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ ОБЕЛЕЖИЛО 149. ГОДИНА ПОСТОЈАЊА

Приоритет је висок уметнички ниво

Свечаним програмом на Великој сцени, у оквиру којег су додељена годишња признања за уметничке и радне резултате, Народно позориште у Београду прославило је 22. новембра 149. година постојања.

Поздрављајући присутне, управник Дејан Савић, између осталог, је истакао да је Народно позориште између два Дана позоришта остварило веома запажене резултате на које „свако од нас може да буде поносан“.

„Национални театар, као државна установа, прати све интенције, односно намере Владе Републике Србије да уведе ред и да, некако, систематизује наше редовне и пословне делатности. Када је речено да направимо систематизацију, ми смо то урадили тако што смо

смањили 111 места. На то треба још да се урачуна неких тридесетак радних места која су остала празна зато што многи од наших великана, пријатеља и колега, нису више

са нама или су отишли из позоришта по неком другом основу. Ми смо сада, што се тиче запослених, на једном историјском минимуму. Но, упркос томе, не дозвољавамо да

она два основна постулата које смо зацртали на било који начин наруше или неиспоштују“, рекао је Савић.

Према његовом мишљењу, реч је о највишем уметничком нивоу и обиму продукције од две представе дневно.

„Али, то није зато што смо ми тако смислили да треба, него зато што ми имамо публику за то, зато што имамо капацитете, зато што је Београд град са више од два милиона становника и зато што смо ми највећа и, можда, најважнија национална установа културе“, објаснио је Савић и најавио да ће театар, у том правцу „тако наставити и убудуће“.

Он је подржао изградњу нове концертне дворане на Ушћу, јер то води и ка „остварењу нашег циља“ да уместо Стакленца на Тргу Републике буде подигнута нова зграда Националног театра што ће, уверен је, у наредном периоду бити један од приоритета државе, града и ресорног министарства.

(наставак на стр. 2 и 3)

Олија Одановић,
добитник Награде
„Раиша Плаовић“

HYUNDAI
NEW THINKING.
NEW POSSIBILITIES.

YUGOROSGAZ

У СУСРЕТ ЈУБИЛЕЈУ

15 ГОДИНА

ПОПУСТ
ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ
20%

ПОХВАЛЕ

Јавне Похвале, одлуком Управног одбора, добили су Игор Вук Торбица, Бојан Кривокапић, Анастасија Мандић, Нела Михаиловић, Калина Ковачевић, Лепомир Ивковић, Сена Ђоровић, Драган Николић, Небојша Кундачина, Александар Срећковић, Дејан Карлечик, Зоран Карајић, Наталија Игњић, Немања Константиновић, Тара Манић и Милош Голубовић (дирекција Дrame), Ивана Драгутиновић Маричић, Оркестар Опере, Хор Опере, Ана Григоровић, Бранислава Пљаскић, Ђорђе Станковић, Вук Зекић, Драгутин Матић, Небојша Бабић и Урош Јовић (дирекција Опере), Taylor Allister Clow, Михајло Стефановић, Margaryta Cheromukhina и Нада Стаматовић (дирекција Балета), Горан Милошевић, Зоран Јанковић, Божидар Петровић, Слађана Костић, Јована Јелача, Данијела Поповић, Драган Антић, Милорад Пантелић, Дејан Агатоновић, Гордана Митић, Мирјана Милошевић, Суада Аговић, Драгана Дрљић, Мимица Роко, Димитрије Радиновић, запослени на пословима Помоћни радник у Декоратерима, Зоран Станојевић, Срђан Пушељић, Весна Бјеладиновић, Драган Ђукнић, Марко Дукић, Бранко Перишић, Дејан Раденковић, Десимир Лукић и запослени у Групи Маска (сектор Технике), Гордана Оташевић, Зоран Петровић, Саша Бузуровић, Урош Миленковић, Сандра Михалков, Фатима Ахметовић, Силвана Петровић, Мина Матовић, Зоран Косановић, Драган Илић, Предраг Радић, Дејан Павловић, Љубисав Петровић и постхумно Владо Огњеновић (Сектор стручних и општих послова).

дана Митић, Мирјана Милошевић, Суада Аговић, Драгана Дрљић, Мимица Роко, Димитрије Радиновић, запослени на пословима Помоћни радник у Декоратерима, Зоран Станојевић, Срђан Пушељић, Весна Бјеладиновић, Драган Ђукнић, Марко Дукић, Бранко Перишић, Дејан Раденковић, Десимир Лукић и запослени у Групи Маска (сектор Технике), Гордана Оташевић, Зоран Петровић, Саша Бузуровић, Урош Миленковић, Сандра Михалков, Фатима Ахметовић, Силвана Петровић, Мина Матовић, Зоран Косановић, Драган Илић, Предраг Радић, Дејан Павловић, Љубисав Петровић и постхумно Владо Огњеновић (Сектор стручних и општих послова).

ПЕНЗИОНЕРИ

Ове године у заслужену пензију смо испратили глумце Радована Миљанића и Предрага Милетића, директора сектора Технике Милана Марковића, координатора послова јавних набавки Александра Палију, чланове Хора Милорада

Манојловића и Илију Николића, декоратера Исмета Сијерчића, креатора сценске маске-масјгора специјалисту Драгољуба Јермића, мајстора за одржавање декора и опреме Ивка Марковића, гардеробера Радивоја Ђурђевића, музичара – заменика вође контрабаса Марија Белотија, референта-координатора у служби за безбедност и заштиту од пожара Владу Огњеновића (преминуо 30. октобра ове године), референта за комерцијалне послове Тамару Костић и бинског мајстора Градимира Стојковића.

ЗЛАТНЕ ЗНАЧКЕ

Традиционално признање за две деценије ангажмана у Народном позоришту ове године су добили првакиња Дrame Љиљана Благојевић, првакиња Опере Наташа Јовић-Тривић, солисти Балета Јован Веселиновић, Оливера Гаврилов-Стојиљковић и Наташа Најман, извођач музичког дела 1-вођа групе виолончела Синиша Јовановић, оперски солиста Александра Стаменковић, чланови Хора Милан Чивовић, Мирела Чубра, Марина Ђорђевић, Наташа Томић, Биљана Трмић-Стефановић и Милан Вранковић, сарадник за послове безбедности и здравље на раду Светозар Босић, техничар за израду декора Татјана Секулић Јовановић, мајстор за израду и одрж.декора и опреме-тапетар Ненад Станојловић, моделар костима-мајстор специјалиста Дрена Дринић, помоћни радник-мајстори сцене Драган Живановић и гардеробер Татјана Лукић.

НАСТАВАК СА НАСЛОВНЕ СТРАНЕ

„Имамо снажну подршку и мислим да ће то у наредном периоду бити један од приоритета и ове државе и Града Бео-

града, а самим тим и наш приоритет. Мислим да Кућа, као што је Народно позориште треба да добије још једну сцену. Неће

то бити сцена само за Опери и Балет, то ће бити дворана у којој ће се играти и драмске представе“, прецизирао је Савић.

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ | ОЗРЕН ГРАБАРИЋ

Волео бих да заиграм у

После „Хинкемана“, у којем је за меастрално тумачење Мајстора церемоније, зимус на Великој сцени, доживео вишеминутне бурне овације београдске публике, један од најбољих загребачких глумаца средње генерације Озрен Грабарих поново је гостовао у Народном позоришту. Овога пута, средином новембра, представио се моно-опером „Дневник једног лудака“, урађеној по краткој причи Николаја Васиљевича Гогоља, у режији Маријана Нећака, који је и аутор музике и сценографије. За улогу у том камерном спектаклу, у трајању од сат времена, који кроз музику, видео и драмско извођење истражује извитоперену перцепцију света једног чиновника којег друштво маргинализује и описује као непожељног, овај вансеријски глумац освојио је више награда на разним фестивалима у региону, а од публике, на Сцени „Раша Плаовић“ поново је добио вишеминутне овације. Заслужено.

„Да, било је феноменално, уосталом, као и сваки пут кад гостујем у Београду. Овде увек влада једна права позоришна атмосфера, то су људи који воле театар. Београд је био и остао

истински позоришни центар у који бих волео чешће да долазим, не само да играм, него и да пратим разне ствари које се ту догађају“, каже Грабарих у разговору за „Позоришне новине“.

Гогољева приповетка не анализира болест у медицинском смислу, већ пропитује друштво у коме појединац покушава да пронађе смисао сопственог

шчинове болести, говори се о болести друштва и подсећа нас да смо сви ми, заправо, у некој врсти сукоба са стварношћу.

„Ми живимо у једном свету без параметара, без икаквих правила. Видимо да су неки људи на високим друштвеним лествицама, иако то ни по чему нису заслужили. У таквим околностима, нормално је да се неки појединац пита: „Ок, у реду, али зашто сам ја ту, а они тамо?“. Ово је једна феноменална анализа шизофреније, не само појединца, него друштва уопште“, тврди Грабарих и оцењује да Гогољева прича, упркос временској дистанци од када је написана, савршено кореспондира са данашњим временом.

Током досадашње каријере, на само њему својствен начин – мајсторски и бриљантно, одиграо је низ великих позоришних јунака, укључујући и Ибзеновог Пер Гинта који се, као и поменути јунак ове Гогољеве приче, бави питањем: „Ко сам, у ствари, ја?“

Да ли се и Озрен бави питањем ко је, у ствари он?

„Волео бих да будем свакакав. Међутим, а надам се да то неће да звучи претенциозно, ја сам, пре свега, глумац. Овај посао је, заправо, истраживање људског идентитета кроз разне ликове. У многим од њих, успео сам да

Култура је увек била може да нас инспирише, за разлику од полизике и полизичара. Они не могу да нас инспиришу. Могу само да нас живцирају. У овом времену, када погледамо владаре неких од највећих земаља света и највећих војних сила, погледати Трампа, или Пушину, схваћимо да је реч о људима који немају садржај. Њихов једини садржај је популизам, односно како да добију што више гласача.

постојања, друштвеног положаја и властитог идентитета. На лицу дан начин, кроз литерарно перфектне, медицински уверљиве и песнички опојне описе Попри-

Такође, Савић се осврнуо и на реконструкцију Бумуркане, прве позоришне зграде у Србији, која данас као таква не постоји, али постоје њени темељи

Он је подсетио да ће током 2018. и 2019. бити обележено 150 година од оснивања Народног позоришта, а 2020. године век од установљења Опере Народног позоришта.

„Желимо да представимо оно најбоље што имамо, да премијерно изводимо дела домаћих аутора и потврдимо своје важно и доминантно место у српској култури. Верујем да ће то бити период којег ћемо се касније веома радо сећати“, поручио је управник Народног позоришта.

На свечаности су додељене Годишње награде Народног позоришта, Плакета НП, Јавне похвале за резултате у раду, Златне значке за 20 година рада и Повеле радницама који су отишли у пензију.

Награда „Раша Плаовић“, која афирмише највеће вредности позоришне глуме на подручју Београда у позоришној сезони 2016/2017, уручена је првакињи Дrame Олги Одановић,

(за улоге Матрјоне у представи „Царство мрака“, у режији Игорa Вука Торбице и Мајке Југовића у представи „Царство небеско“ у режији Јернеја Лоренција), којој је припала и Плакета Народног позоришта на предлог управника, а одлуком Управног одбора, као и Награда НП за најбоља индивидуална премијерна уметничка остварења у оквиру репертоара националног театра.

Одановићева је рекла да је више пута изашла на обе сцене Националног театра, али да јој је овога пута било најтеже, као и да јој признања матичне куће јако значе.

Она је истакла изванредне резултате Народног позоришта у последње две године захваљујући на томе директору Дrame Жељу Хубачу, као и својим колегама без којих, како је истакла, не би могла ништа да направи на сцени.

После „Жанка Стокић“ и „Љубинке Бобић“, Награда „Раша Плаовић“ за њу представља велику одговорност.

Призната глумица примила је награду из руку Дејана Савића, док јој је дело академског сликара

Душана Радишића уручио председник Општине УБ Александар Дамњановић.

Најбољом представом у сезони 2016/2017. проглашена је Пучинијева опера „Ђани Скики“ у режији Ане Григоровић, а за најбоља индивидуална премијерна уметничка остварења награђени су првакиње Дrame Душанка Стојановић Глид и Наташа Нинковић и првак Дrame Игор Ђорђевић, солисткиња Опере Дубравка Филиповић и првак Опере Ненад Јаковљевић.

Награда Народног позоришта за изузетно значајан укупан уметнички и радни допринос додељена је кординатору послова продукције Милораду Јовановићу и уреднику WEB сајта Микојану Безбрадици.

У оквиру свечаности, управник Савић је доделио и три сребрњака Народног позоришта који су уручени солисткињама Балета Паши Мусић и Марији Вјештици Стојановић, те првакињи Опере Наташи Јовић Тривић.

Осим Олге Одановић, Плакету поводом значајних активности у раду Народног позоришта добио је и Хотел „Метропол“.

■ М.Б. ■

Народном позоришту

препознао себе, како у манама, тако и у врлинама“, вели наш саговорник и каже да је позориште за њега „простор у којем трага за слободом“.

„Са друге стране, слобода је, онда, некаква потрага за истином. У позоришту се осећам поприлично сигурно. Театар није настао да би критиковао власт, нити да је хвали. Он је ту да поставља питања. Позориште има просветитељску улогу која је пуно јача од било које индоктринације јер постиже индивидуалца, овог или оног, да размисли“, сматра Грaбарих,

Пре неколико година, на Брионима смо радили представу „Одисеја“, у којој су играли људи, још једном, са свих простора некадашње земље. То је било једно дивно искуство, јер ми, једни другоме, можемо, заиста, мноштво ствари да научимо. Ако наставимо да се и даље, рекао бих, слепо држимо свако своје инстинкције, града или државе, односно, ако се заборавимо у њих, онда њих нећемо ништа да научимо...

који је годинама члан Драмског казалишта „Гавела“.

На крају разговора, волео би, каже, да једног дана заигра и у некој од будућих продукција Народног позоришта у Београду. Али, то не зависи само од њега.

„Да, наравно. Ја бих то страшно волео, то „мијешање“ међу нама. Био бих веома срећан када би то почело да се догађа. Но, за тако нешто, осим новца, треба вам и подршка политике која, очито, опет жели да раздваја, као што је то радила вековима. Дакле, жеља постоји. Videћемо...“

■ Микојан Безбрадица ■

ДЕЦЕМБАР 2017.

ИЗЛОЖБЕ
• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

• ГОРДАНА ЈЕВТОВИЋ МИНОВ
ПРИМАДОНА И ПРОФЕСОР
аутор Драган Стевовић

• ИЗЛОЖБА – ОТВАРАЊЕ
14. 12 | 18.30
25 ГОДИНА ОД ПРЕМИЈЕРЕ – КИР ЈАЊА И ДОН КАРЛОС
Аутори изложбе Јелица Стевановић и Драган Стевовић

ПРОМОЦИЈА
7. 12 | 13.00
Музички спот састава *Дуо Модерато* и вокалне групе *Константин*

ДОДЕЛА НАГРАДЕ
14. 12 | 12.00
Годишња Награда Фондације „Ружица Сокић“

ИЗЛОЖБА – ОТВАРАЊЕ
14. 12 | 18.30
25 ГОДИНА ОД ПРЕМИЈЕРЕ – КИР ЈАЊА И ДОН КАРЛОС

ОТВОРЕНА ВРАТА
23. 12 | 12.00

ЈУБИЛЕЈ
21. 12 | 12.00
50. број публикације за уметничку игру СТЕПАРТ

КОНЦЕРТИ
27. 12 | 18.00
Новогодишњи концерт на жицама
Галина Ђорђевић, виолина ; Соња Радојковић, клавир

КОНЦЕРТИ – ФМУ у Музеју
11. 12 | 18.00
Студијски програм за виолину, класа Мадлен Стокић-Васиљевић

15. 12 | 18.00
Дуо гитара Никола Коровљев и Богдан Благојевић,
класа Вера Огризовић

21. 12 | 18.00
Студијски програм за виолину, класа Маја Јокановић

23. 12 | 18.00
Студијски програм за виолину, класа Ивана Аћимоски-Жикић

25. 12 | 18.00
Студијски програм за виолину, класа Марија Шпенглер Марковић

ЧИТАЛИШТЕ – ПОЗОРИШТЕ
8. 12 | 19.30
Бранислав Нушић, ПРИПОВЕТКЕ ЈЕДНОГ КАПЛАРА,
у извођењу драмског уметника Зорана Ћосића и Нине Ћосић (обоа)

25. 12 | 19.30
Бранислав Нушић, ПРИПОВЕТКЕ ЈЕДНОГ КАПЛАРА,
у извођењу драмског уметника Зорана Ћосића и Нине Ћосић (обоа)

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

ОБНОВЉЕН УГОВОР

Народно позориште у Београду обновило је 10. новембра Уговор о спонзорству са компанијом Hyundai Srbija д.о.о, овлашћеним дистрибутером Hyundai аутомобила за Србију. Уговор, који су потписали управник Народног позоришта у Београду Дејан Савић и директор те угледне компаније, господин Славц Хабич, обновљен је на наредних годину дана. У оквиру те сарадње, Националном театру је на коришћење уступљен аутомобил марке Hyundai elantra, а кључеве од кола, Хабич је уручио Савићу на пригодној свечаности, одржаној на Великој сцени. Церемонији су присуствовали заменик управник Народног позоришта Александар Стаматовић и директор маркетинга Hyundai Srbija Анђелка Брзуља.

М.Б.

ПИНГОВИЋЕВА ПОЕЗИЈА

Промоција збирке песама „Даништа признао не бих“, чији је аутор глумац Народног позоришта Борис Пинговић, одржана је 6. новембра на Сцени „Раша Плаовић“. Пинговићева најновија, друга по реду, збирка песама, одражава једну помало тужну слику света, али она се надвладала дискретним хумором, самоиронијом, а понекад и гротеском.

М.Б.

ТРИЈУМФ У УЖИЦУ

На 22. Југословенском позоришном фестивалу у Ужицу „Без превода“, Народном позоришту у Београду припале су четири награде. Већином гласова стручног жирија, Награда „Ардалион“ за најбољу представу додељена је Чеховљевом „Иванову“, у режији Татјане Мандић Ригонат. „Ардалион“ за најбољу женску улогу добила је Хана Селимовић за улогу Саше, а „Ардалион“ за најбољу мушку улогу - Предраг Ејдус за улогу Шебељског, обе у „Иванову“, који је са оценом 4,75 најбоља представа и по оцени публике.

М.Б.

САВИЋ У СОФИЈИ

Истакнути српски музички уметник, диригент Дејан Савић, успешно је наступио са Софијском филхармонијом у сали „Булгарија“, изводећи изузетно захтеван програм, у складу са високим нивоом овог реномираног европског оркестра. Поред Равеловог „Валса“ и свите „Петрушка“ Стравинског, солиста у популарном Моцартовом концерту за клавир и оркестар бр. 21 била је проф. Милена Молова, дугогодишњи врхунски уметник и педагог. Концерти Софијске филхармоније преносе се и

уживо путем интернета. Концерту је присуствовао Њ.Е.г. Владимир Ђургуз, амбасадор Србије у Софији, са којим је маестро Савић, сада у својству Управника Народного позоришта у Београду, размотрио могућности побољшања сарадње на пољу културе између два главна града и државе.

Р.П.Н.

ТАМАШ У „ФИЛОЗОФСКОМ ТЕАТРУ“

Филозофски театар ће 9. децембра угостити мађарског филозофа, дисидента и писца Г. М. Тамаша, који ће на Сцени „Раша Плаовић“ (20,30) одржати предавање под називом „Фашизам и револуција“. Карте се могу купити по цени од 200 динара на благајни Народного позоришта у Београду.

Р.П.Н.

ТАРБУК НАЈБОЉИ У ВАРАЖДИНУ

Графички уредник и дизајнер Народного позоришта у Београду Јован Тарбук овогодишњи је добитник Награде „Горан Меркаш“ за најбољи плакат на Петом бијеналу казалишног плаката у Вараждину. Признање му је припало за плакат представе „Венецијанке“, у режији Ненада Тодоровића и извођењу ансамбла Народного позоришта у Приштини,

са седиштем у Грачаници. Аутор изложбе Маријан Варјачић подсетио је, између осталог, да је Тарбук излагао на сва четири досадашња бијенала и оценио да су се његова остварења у плакату и неким другим облицима дизајна афирмисала не само у Србији и Хрватској, него и у Европи.

Р.П.Н.

СПОРАЗУМ СА САРАЈЕВОМ

Управник Народного позоришта у Београду Дејан Савић и директор Народного позоришта Сарајево Маријела Хашимбеговић потписали су 10. новембра у Скупштини града Београда Споразум о сарадњи који је склопљен за 2018. годину, са могућношћу продужења, а односи се на размену програмских представа. Прва представа са којом ће Народно позориште Сарајево гостовати у Београду биће балет „Омер и Мерима“, у режији и кореографији Белеме Чечо-Бакрач, на музику Ђела Јусића, по либрету Градимира Гојера.

М.Б.

ИНТЕРВЈУ | МАРКО БОЕМИ

Дон Ђовани је особа коју

Моцартова опера „Дон Ђовани“, урађена у копродукцији са Опером и театром „Мадленианум“, премијерно је изведена са великим успехом на Дан Народного позоришта, 22. новембра, под диригентском управом и у режији гостију из Италије - Марка Бономија и Алберта Триоле. Наравно, успех није изостао ни неколико дана касније, 28. новембра, када је премијера одржана и у Земуну, на сцени „Мадленианума“. Насловну ролу, на оба извођења, певао је Владимир Андрић, а улоге су остварили и Александар Маневски (Комендаторе), Снежана Савичић Секулић/ Александра Петровић (Дона Ана), Марко Живковић/ Стеван Каранац (Дон Отавио), Иванка Раковић Крстонишић/ Александра Стаменковић Гарсија (Дона Елвира), Драгољуб Бајић/ Вук Матић (Лепорело), Гаврило Рабреновић/ Марко Пантелић (Мазето) и Софија Пижурица/ Невена Матић (Церлина). У интервјуу за „Позоришне новине“, урађеном неколико седмица уочи премијере, маестро Бономи је причао о томе зашто је „Дон Ђовани“ толико специфичан, шта га чини различитим у односу на друге опере, шта је то што је посебно у његовој партитури...

● **Мајсторски владајући трагичним и комичним ситуацијама, појединачним и заједничким призорима те вокалним и инструменталним деоницама, Моцарт је, како је сам говорио, компоновао своју најозбиљнију оперу, коју је нешто касније филозоф Кјеркегор описао као „дело без мане, непрекинуто савршенство“. Како Ви професионално али и интимно, доживљавате то ремек-дело које већ више од два века осваја публику широм света?**

„Дон Ђовани“, који се сматра и романтичном и неокласичном опером, заиста представља нешто посебно. Тако је специфичан, а опет, и тако различит и због тога га ја дефинитивно укључујем у својих десет омиљених опера. Сплет ликова је тако задивљујући да мора изазвати интересовање код диригента који су рођени у романтичарском периоду. У тој опери се налази потпуно музичко савршенство, као и баланс између арија и дуета, тако да је за диригента потпуно задивљујуће посматрати како се темпо стално мења. Наравно, можете дириговати и по истом такту, а то је последица тога

што је у Моцартово време, када није било диригентата, сам оркестар могао да мења темпо без диригентовог упутства. Начин на који је Моцарт то сместио у ток музике је заиста потпуно задивљујући. Такође, желим да поменем и једну ствар везану за финале где је Моцарт користио три различита мала оркестра на сцени и, иако сваки свира у различитом темпу, сва три се спајају и стварају неку врсту стереофоничног звука. Ово нам довољно говори, с обзиром да је то тада било потпуно непознато, колико је Моцарт био различит од других композитора свог времена. Такође, задивљујућа је и употреба соло инструмената, нарочито дувачких, као што је труба. Чим оне почну да свирају, примећује се да долази до промене у музици.

● **Исто се дешава и у великом финалу са Комендатореом, када се земља отвори и он вуче Дон Ђованија са собом у пакао...**

Симболично је то што Дон Ђовани не пружа никакав отпор, зато што је спреман да прихвати своју судбину. Он је одлучио да умре и нико, сем њега, не може донети такву одлуку у његово име, чак и по цену одласка у пакао... Дакле, у појединим моментима постоји нешто што ме подсећа на

Све друге опере, укључујући „Фиделову женидбу“ и „Тако чине све“, иако су то дивна ремек-дела, су више на сценарију комедије. Дакле, није не постоји оваква дивна равнотежа, заједно са све друге опере више усмерене на једну сцену живоја, или, можда, савлађају фокус углавном на једну сцену, а сасвим мало на друје.

употребу лајтмотива у Вагнеровој музици, иако не постоји посебан лајтмотив у смислу мелодије који би припадао одређеном лику. У сваком случају, постоје одређене музичке ћелије. Оне могу бити инструменталне, скривене, а могу се налазити и у ритму зато што је он апсолутно неопходан ради описивања ликова. Постоји велики број дивних карактеристика ове партитуре који се не могу разумети при првом слушању, нарочито ако је публика састављена од људи који нису музичари. Наравно, за музичара је право задовољство пронаћи све ове карактеристике, док је за оне, који нису музичари, задивљујуће то како прихватају и осећају

све оно што се догађа на сцени, чак, иако не знају на који начин је Моцарт то учинио могућим.

● **Либретиста Лоренцо да Понте као и Моцарт сматрали су да је ово весела, комична опера. С обзиром на то да се смрт сусреће и на почетку и на крају дела, да ли је према Вашем мишљењу, „Дон Ђовани“ – трагедија или комедија?**

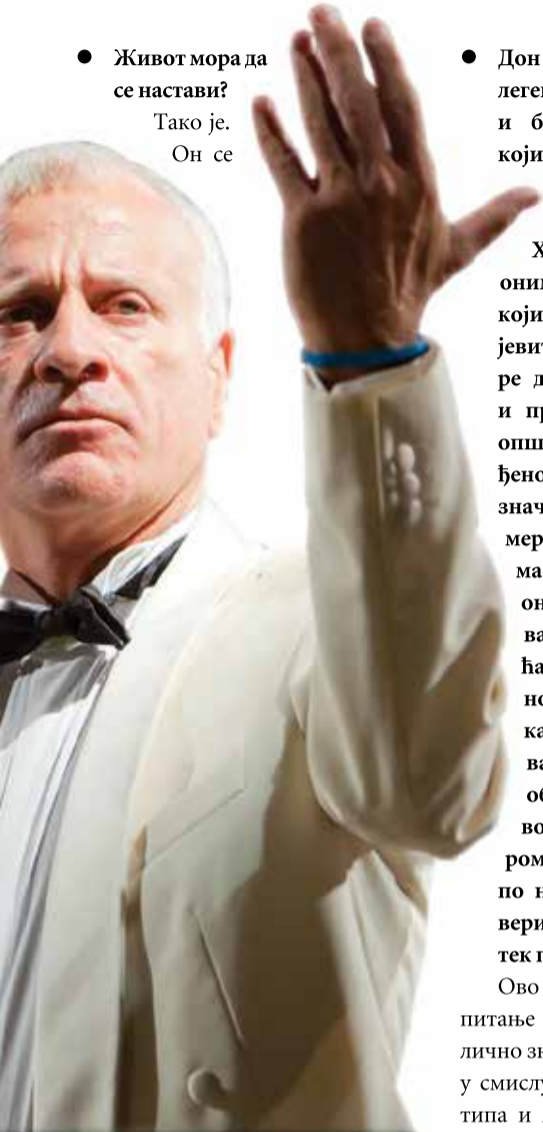
Због тога што поседује савршену равнотежу између комедије и трагедије, веома је тешко рећи да ли је „Дон Ђовани“ више једно или друго. Али, кад погледате да на почетку опере пише „dramma giocoso“, односно „разиграна драма“, схватићете да је Моцарт успео да нађе једну невероватну и савршену равнотежу између комедије и трагедије, односно успео је да представи живог. Наравно, живот није потпуно црн или бео, али може бити раз-

игран и болан у исто време или у различитим моментима. Дакле, оно што је посебно сјајно у овој партитури је то што је Моцарт успео да споји елементе трагедије (на почетку и на крају опере имамо смрт) и комедије. Веома је интересантно да је дуго, а нарочито почетком прошлог века, Малер, на пример, дириговао ову оперу у Бечу без финала. С обзиром на то да се она завршава Дон Ђованијевом смрћу, равнотежа, односно животни круг се боље представља на овај начин - почињемо смрћу и завршавамо још једном смрћу. За генерацију рођену под романтичарском звездом, наравно да је интересантније да се прича заврши драмом.

● **Моцарт је то, ипак, урадио другачије?**

Да, одлучио је да завршетак буде комичан. Сви ликови разговарају о Дон Ђованију, али су више усмерени на оно што ће се њима догађати када се врате свом уобичајеном животу. Дакле, Дона Елвира ће се повући у осаму, Дон Отавио је принуђен да сачека годину дана пре него што ће моћи да се ожени Дона Аном, Лепорело ће тражити новог господара, док ће Церлина и Мазето једноставно отићи кући и она ће му вероватно спремити фину вечеру...

Уопште не занимају нормалне вредности

● **Живот мора да се настави?**

Тако је.
Он се

● **Дон Хуан - интригантни легендарни шпански племић и бескрупулозни заводник, који је Моцарту послужио да компоује ову оперу, припада, попут Фауста, Хамлета или Дон Кихота оним књижевним ликовима који су својом снагом и слојевитишћу прерасли окви-ре дела у коме се појављују и претворили се у широке, опште познате појмове одређеног филозофског етичког значења. Да ли је и у којој мери, захваљујући призорима сусретања земаљског и оностраног свега те откривањем противречних осећаја страха и пркоса главног јунака, који је смрћу кажњен јер се није покоравао постојећим законима и обичајима, ово дело, заправо, најавило епоху музичке романтике, а може се рећи, по неким елементима, чак и веризам, који ће се појавити тек после више од једног века?**

Ово је веома интересно питање пошто наглашава симболично значење лика Дон Ђованија, у смислу карактера, психолошког типа и лика у опери. Дон Ђовани, уз друге такозване архетипове западњачке културе, попут Фауста, Дон Кихота, Кармен, припада ликовима који залазе даље од регионалног значења и имају тенденцију да представљају нешто друго и посебно за сваку културу и за сваки период. На пример, Дон Кихот је био виђен као симбол слободe, нарочито у периоду романтизма, али ово је потпуно изван авантура датих у Сервантесовом делу. Дон Ђовани дефинитивно има отворенији карактер. Он се може посматрати различитим очима и кроз различите културе. Може се сматрати романтичним херојем, што по мени он заиста и јесте. О њему постоје различита мишљења, нарочито негативна када се говори о етичком и моралном становишту. То је типично, на пример, баш за Кјеркегора, који је користио Дон Ђованија као негативан симбол, говорећи да се људи могу делити у две категорије. Једну категорију би могао да представља Дон Ђовани као симбол особе која никад не може бити задовољна оним што има у животу и љубави, што, гледано са религијског становишта, није у реду. Кјеркегор је верност сматрао једном од најважнијих ствари у животу човека, па је стога Дон Ђованија сматрао негативним симболом. Међутим, романтичарски покрет је дефинитивно отишао изван ове идеје, те

наставља упркос свим овим невероватним натприродним стварима које су се десиле. Сви радије бирају да оставе симбол натприродног у сфери симбола и да наставе са свакодневним, нормалним животом. Начин на који Моцарт спаја и прави равнотежу између реалног и натприродног да би достигао савршенство је нешто што није успео да постигне у другим операма. Ово је једина опера где заиста можете да осетите да је велики број различитих чинилаца здружен, при чему сваки од њих има невероватно и савршено место међу свим другима.

● **Моцарт је располагао изузетном способношћу да, како каже један историчар, у својој музици слије све, чак и супротне струје времена и тако уједињене у нову целину поново их роди. Шта је, у том смислу, конкретно урадио у овој опери да се она на посебан начин издвоји од свих осталих које је компоновао?**

Оно што чини „Дон Ђованија“ тако посебним и различитим од других опера је њена савршеност у смислу равнотеже између драме и комедије, односно што представља живот управо онаквим какав јесте.

је Дон Ђовани сматран симболом особе која пркоси друштву, законима, традицији и реду, противи се религиозним схватањима и мисли да има право да у потпуности проживи сопствени живот без обзирања на судове и веровања других. Што се мене тиче, то је оно што га чини једним од најинтересантнијих ликова у књижевности и музици.

● **Јасно је да и Моцарт гаји симпатије према овом јунаку...**

Да. И он сам, на одређени начин, би могао бити сматран отпадником од друштва. Дон Ђовани се никада не плаши онога што ради. Веома добро зна да слобода може изазвати одређене последице, иако оне могу имати

ге стране, неки иду толико далеко да сматрају како „има нечега“ између Дон Ђованија и Лепорела јер он, када покушава да избегне друге ликове који траже да га убију, изјављује: „Дон Ђовани је украо моју невиност.“ То би, наравно, могло да буде симболично, али би могло да буде физички. Веома је интересно да Моцарт оставља Дон Ђованија недореченим. Ипак, оно што је потпуно јасно је да Дон Ђовани никад не би прихватио дискусију о свом праву и обавези да чини сопствене изборе и да у потпуности живи живот онако како он жели. Његове жеље су усмерене на уживање. То је једино до чега му је стало. Њега не занимају моралне вредности. Он их, истина, има, али оне немају ништа заједничко

веризма у којем су певачи заборавили „коректан“ начин да певају. Почели су да уносе свакакве промене и да залазе даље од онога што је написано како би учинили да нешто буде реалније од реалног. Веризам је променио приступ певању и самој музици и од тога смо патили годинама, деценијама, а понекад се то и данас дешава. Дакле, када се ради о приступу музици, романтизам је потпуно другачији. У том смислу, када ме питате да ли „Дон Ђовани“, када је музика у питању, најављује веризам, мој одговор је наравно – не. Његов лик је превише комплексан, а у веризму се живот приказује у својој реалности и није се ишло у дубину и даље од тога. Али, у музичком смислу, наравно, „Дон

„Дон Ђовани“

Ђовани“ најављује романтизам, чак и када се ради о његовим речима, његовој иронији коју уплиће у певање. Иако је херој и племић, он испољава толико сарказма и ироније типичне за обичног човека. Код Дона Ане и Отавио то никад нећете наћи, зато што се они никад неће

и смртни исход, што се у његовом случају и дешава. Између осталог, он одбија Дон Елвиру јер њега не привлачи идеја обичне, досадне породице и досадног живота, увек уз исту жену. Ми, данас у Италији кажемо: „Идем да одрадим Дон Жуана“, што подразумева да ће тај неко да заведе неку жену. Ово је транспозиција значења. Не ради се ту о женама. Оне су само спољни, површински део.

● **Интересантно је да у овом Моцартовом делу Дон Ђовани никад не успева да оде у кревет са женом?**

У свакој таквој ситуацији, када је при крају завођења, нешто се деси и завођење се прекине. На пример, на почетку када га Лепорело пита за Дона Ану, љутито му одбруси да умукне. Значи, да је био са Дона Аном, он би тај свој успех поделио са Лепорелом. Исто се дешава са Церлином и Дона Елвиrom. Дакле, можемо закључити да Дон Ђовани и није баш толико успешан код жена, а неки се чак усуђују да кажу да он, заправо, има сексуалне проблеме. Са дру-

Дон Ђовани зна да, уколико се одујуреће иравлима, мораће да илаишће одређену цену. Он је, наравно, иошйуно сиреман да илаишћу цену за своју иобуну и није му жао заишо ишћо смайра да има ираво да бира како ће живети свој животи, јер је ишо врхунска вредности до које му је сйало.

са моралним вредностима других људи... Јер, и Дон Ђовани је човек од крви и меса, а та његова витална, пламтећа одлучност да ужива у животу, може да се осети управо из музике. С обзиром на то да, ипак, не припада свом времену, он је дефинитивно човек који најављује романтизам.

● **У том раздобљу музика је постала више емоционална и следила је књижевност, филозофију и уметност?**

Када је реч о музици, романтизам сматрам позитивним моментом културе, за разлику од

насмејати, јер сматрају да то није одговарајуће понашање за особу племенитог порекла. Дакле, без обзира на то што је племић, Дон Ђованија уопште није брига за друштвена ограничења. Исту идеју имамо чак и у „Фигаровој женидби“, док у „Тако чине све“ тога нема. Када са музичког и психолошког становишта правимо разлику између „Дон Ђованија“ и других опера, овде видимо да је музика и оркестрација не само дефинитивно јача, већ је и дубља и детаљнија него у многим другим операма. Наравно, на неки начин, постоји и употреба лајтмотива, али је она различита у односу на Вагнерове опере. Такође, неке мелодије су дефинитивно романтичније него у другим операма. У „Фигаровој женидби“ имате неколико магичних и романтичних тренутака, на пример у арији „Грофице, опростите ми“, али осим тога, ту на тако дубок начин не постоји ниједан други вид изражавања осећања као што се то, касније, радило током романтизма.

ПРЕМИЈЕРА У БАЛЕТУ

Евгеније Оњегин

Балет Народног позоришта у Јеку је припрема премијере балета „Евгеније Оњегин“ на музику

П. И. Чајковског која је предвиђена за децембар 2017. на Великој сцени. Кореографију, либрето и режију овог спектакла потписује наша призната уметница Лидија Пилипенко чија су бројна, веома успешна балетска остварења већ годинама саставни део репертоара националног театра. Избор и адаптацију музике урадио је

маестро Ђорђе Павловић који је у сарадњи са кореографкињом направио изузетан избор композиција Чајковског. Маестро Павловић ће предводити Оркестар

Народног позоришта. Сценограф представе је Борис Максимовић, а костимограф Катарина Грчић Николић. У представи учествује целокупни балетски ансамбл и солисти који припремају улоге у више подела. Поменимо и солисте који већ неколико месеци вредно раде на припреми својих улога: Јован Веселиновић, Дејан Ко-

ларов (Оњегин), Бојана Жегарац Кнежевић, Татјана Татић (Татјана), Игор Пастор, Никола Бјанко (Ленски), Теодора Спасић, Ада Распор (Олга).

Асистенткиња кореографа Душка Драгичевић и репетиторка Марија Вјештица предано и посвећено раде са ансамблом и солистима на припреми захтевних солистичких и ансамбл деоница.

Чувено дело Александра Сергејевича Пушкина „Евгеније Оњегин“, бисер руске, али и светске

књижевности инспирисало је кореографкињу Лидију Пилипенко да ствара и на сцену донесе своју визију приче о љубави и чести. Са нестрпљењем очекујемо премијеру балета Евгеније Оњегин који ће публику одвести у другу епоху, а све нас подсетити на неке друге вредности.

■ Бранкица Кнежевић ■

ТРИ ПИТАЊА ЗА ГЛУМЦА ДУШАНА МАТЕЈИЋА

Неговање глумца данас не постоји

Младог глумца Душана Матејића, пореклом из Ниша, ускоро очекује још једна премијера на сцени Народне позоришта у Београду. Поред улога у представама „Књига друга“, „Госпођа министарка“, и „Марија Стјуарт“, београдској публици представиће се и као члан чувене Нушићеве „Ожалошћене породице“. Тренутно ради као асистент на предмету Глума, на Катедри за глуму ФДУ, где је претходно дипломирао и завршио мастер студије. До сада је остварио преко двадесет улога у различитим театрима. Гледамо га и у неколико телевизијских серија, као што су: „Синђелићи“, „Комшије“, „Једне летње ноћи“, другом делу филма „Зона Замфирова“, дечијој серији „Свемирска принцеза“...Његов уметнички рад награђиван је од студентских дана, последња у низу награда је „Зоранов брк“ на данима Зорана Радмиловића, у Зајечару.

● **Какав је положај и перспектива младог глумца у српском позоришту данас?**

Положај младог глумца данас је незавидан. То је последица погрешног система наших позоришта, хиперпродукције глумца и недовољне заинтересовано-

фото М. Б. Љићковић

сти оних који бирају. А глумац је увек биран. Говорећи у име своје генерације, могу да кажем да талентован млад глумац ретко добија шансу у нашим значајним позоришним институцијама. А још ређе добија стални ангажман, плату и прилику да собом, својим јединственим радом обогати репертоар одређене позоришне куће, која треба да буде место за развијање и неговање његовог талента и глумачке особености. Ја лично немам права да се много жалим, али објективно гледано,

неговање глумца данас не постоји. Било некад. Зато се млади глумци удружују и праве своје представе, играју их на најразличитијим местима и раде оно за шта су се школовали. А основ њиховог рада остаје у свом најживорнијем облику, а то је – игра. Ипак, они се боре на тежи начин. Наравно позориште је друга кућа глумчева и зато млад глумац и мора да прави компромисе, мора да буде стрпљив и вредан, ако жели да се греје и на том огњишту. Наравно има и оних који чекају

само на институцију. Многи не дочекају...Неталентованих има више него икад. Они имају свој, опште познат пут. Све у свему млад глумац мора да ради на себи, да се развија, на овај или онај начин. Ако му је циљ глума, а не оно око глуме.

● **Колико сте задовољни Вашом каријером?**

Прилично сам задовољан својом каријером и захвалан онима који су ми дали шансу и верују у мене. Мој једини императив је да се бавим глумом. Било где и увек. Идем тамо где је глума и где је добра улога. Верујем да је у животу као и у глуми, важно ићи корак по корак. Захвалан сам што у свом раду имам континуитет, а то је најважније. Тренутно играм у петнаест наслова, у различитим позориштима и различитим градовима. То је мало напорно, али и лепо. Важно је, чини ми се кад играш са различитим партнерима, јер је узбудљивија та размена на сцени, а и од сваког учиш и развијаш се. Такође се од прошле године бавим и педагогијом глуме. То је ново поље за мене, али, поштујући хијерархију, учим и одговорно негујем чисте жеље и планове, тако да сам посвећен и том раду.

Опште стање у српском позоришту није добро. Сведоци

смо досадних представа, сведоци смо механизма, ја теби – ти мени. Глумци траже утеху у ТВ серијама, јер су у позоришту или застрашени или збуњени. А без заинтересованог живог и активног глумца, нема ни позоришта. Емпатија и машта су неке од основних глумачких карактеристика, што заправо нашем позоришту и недостаје.

● **Каква су Ваша очекивања и планови у будућности?**

Ускоро ме очекује премијера Нушићеве „Ожалошћене породице“ у режији Јагоша Марковића у Народном позоришту, са предивном глумачком екипом. Томе се веома радујем и захвалан сам на прилици да будем део тог тима! Од себе очекујем да се успешно развијам у глумачкој професији, као и да стрпљиво учим и радим у педагогији глуме, а да тај мој рад, једног дана донесе и добре резултате. Очекујем да глумци буду међу собом ближи, да се супротставе лажним идејама и неталенту. И да раде на себи као да је све у савршеном реду. Очекујем да важна позоришта отворе врата младим глумцима и редитељима и да праве аудиције у својим кућама. Очекујем повратак правог критеријума и узбудљивог позоришног чина.

■ Жељко Познановић ■

РЕВИЈА ПРЕДСТАВА ПОСВЕЋЕНИХ НАШЕМ ИСТАКНОТОМ ПИСЦУ ИВИ АНДРИЋУ И ЊЕГОВОМ ДЕЛУ

Спектакл за крај - „На Дрини ћуприја“

Ревизија представа под називом „Андрећу у част“, поводом 125. година од рођења нашег истакнутог писца и нобеловца Иве Андрића, која је почела у новембру, биће затворена 8. децембра комадом „На Дрини ћуприја“, у режији Кокана Младеновића и извођењу глумачког ансамбла Српског народног позоришта из Новог Сада.

Према Младеновићевим речима, Андрићев роман је прави повод за још једну причу о нашем времену - причу о злу које се дешава на једном истом месту, више од 400 година, злу којем нема краја.

„Ова представа није ту да инсценира један сјајан роман. Она је ту да настави Андрићеву мисао и стрепњу од новог зла. Душко Ковачевић у једној својој песми каже: „Сад је мир у селу, док деца не порасту“. Тако је сад у Босни. Бојим се да нам следи још један циклус зла, јер нисмо ништа урадили да нам се не догоди. За разлику од Андрићевог романа који се завршава окупацијом 1914, наша представа се завршава 1995. године“, истиче Младеновић.

Дописано је 80 година Дрине. Не може се Андрић преиловедати. Он, иростито, некако изражи да се конвертирује у позоришни језик. Трудити смо се да, у бићу, оситанемо на Андрићевом итрају и да не изневеримо оно што је суштински његово“, каже Младеновић, редитељ овој, како су многи критичари оценили, позоришној сикатла првој рега.

У подели су Јелена Антонијевић, Страхиња Бојовић, Даница Грубачки, Гордана Ђурђе-

вић Димић, Григорије Јакишић, Душан Јакишић, Милан Ковачевић, Југослав Крајнов, Тијана Максимовић, Марија Меденица, Сања Микитишин, Вишња Обрадовић, Игор Павловић, Александра Плескоњић, Нина Рукавина, Марко Савић, Оливера Стаменковић, Мирослав Фабри, Милован Филиповић и Радоје Чупић, док су се у улогама деца нашли Михајло Бугарски, Никола Велимировић и Сергеј Стојановић. Музичари су Арпад Бакош и Балша Пешикан.

Ревизија „Андрећу у част“, са четири различита наслова посвећена нашем славном писцу и његовом делу са репертоара српских позоришта, отворена је 14. новембра, на Великој сцени

(19,30) представом „Play Андрић или људи о којима се не може много казивати“. Комад урађен према тесковима Иве Андрића, у адаптацији и режији Мије Кнежевић, извели су глумци Краљевачког позоришта.

Десет дана касније, 24. новембра, такође на Великој сцени, одиграна је представа „Аника и њена

ри кућу мушкарцима“, фокус ставила на локалног проту и његовог сина Јакшу, који кроз љубавну везу са „женом отпадницом“ и сам тражи излаз из обрасца живота у који га гурају отац и окружење.

Шабачко позориште гостовало је 30. новембра на Сцени „Раша Плаовић“ са представом „Каинов ожиљак“, по роману Владимира

Сцена из представе „На Дрини ћуприја“, фото: СНП

времена“, у режији Ане Ђорђевић, урађена у копродукцији Српског народног позоришта из Новог Сада и агенције „Бео арт“.

Из мноштва ликова Андрићевих прича, редитељка је, поред Анике, жене ванредне лепоте која је одлучила да се „објави“ и „отво-

Кецмановића и Дејана Стојиљковића, у режији Југа Радивојевића.

Овај комад на занимљив и узбудљив начин говори о мисији Иве Андрића као амбасадора Краљевине Југославије у нацистичкој Немачкој...

■ М. Безбрадица ■

ФЕЉТОН / 175 ГОДИНА ОД ОСНИВАЊА ПРВОГ ТЕАТРА У БЕОГРАДУ, „ТЕАТРА НА ЂУМРУКУ“ (9) / ПИШЕ ЈЕЛИЦА СТЕВАНОВИЋ

Публика и критика Театра на Ђумруку

Као и сам театар, и позоришна критика је те, 1841. и 1842. године, била у повојима. Па ипак, остала су нам нека вредна сведочанства о представама из овог пионирског периода, и то из оба периода рада – аматерског и професионалног. У прво време извештачи углавном истичу функцију позоришта као народне школе која их учи моралним и другим људским вредностима („театар је као неки род школа, у којима се људи усавршавају с тим што видећи представленија порока такове труде се избегавати, како би и неизбежима следствија њина избегли а видећи представленија сваке струке добродетељи, таковима се подражавати усиљавају, те тако совршени људи из дана у дан постају“), те наглашавају добру вољу и труд који дилеганти улажу у свој сценски ангажман, хвалећи при том њихов урођени таленат захваљујући којем стварају представе, иако већина њих никада ни једну представу није видела. „Прекјуче су наши Г.Г. дилеганти по други пут представљали ‘Вла-

дислава’, и тиме своја представленија достојно закључили. Ми мислимо да ћемо изражатељи обштег осећања бити, ако овде јавну благодарност истој господи на лепој верности и усрдију отдамо с којим с они народној овој ствари у њеном постанку таленте и труде жртвовали“ – опрашта се извештач „Новина Србских“ од аматера и њиховог родољубивог делања.

После одгледаног извесног броја представа, а нарочито по до-

И мућнији иледаоци моили су себи да обезбеге скуја месца у ложама, којих је било свећа шест, од којих је једна била увек резервисана за владајућу ипородицу.

ласку професионалних глумаца, критичари постају строжи. Акцентат је и даље на тексту и његовој

поучности, али и глумачкој игри се посвећује више пажње. „Изузимајући двоје троје ли од позоришника, кои су у художеству овом нови или тек првији пут јавно се дали на театру видети, сви су ролле своје добро играли а нарочито Г.Г. Никола Бадлај, Јулијана Штајн, Тома Исаковић, Јован Капдеморд, Јосип Ткалац и Љубомир Јовановић“, преноси исти лист после премијере Стеријиног „Светислава и Милеве“.

У истом тексту налазимо још једно занимљиво сведочење које баца другачије светло на уврежено мишљење како је народ у то вре-

ме био листом неук: у гледалишту је било и оних који су овај Стеријин комад раније читали и готово „наизуст“ знали, па су отворено примећивали кад је нешто „штриховано“, то јест изостављено из оригинала. Критичар их подучава како је „друго писати театрално сочиненије за само представленије, а друго за печатњу и читајући Публикум“.

Како наводе Шумаревић и Николић, најревноснији међу првим београдским позоришним критичарима био је Владислав Стојадиновић Чикош, начелник Министарства просвете, песник, књижевник и уредник „Новина Србских“ (1837–41). Добрим делом, његова је заслуга и што данас имамо доста добру слику ондашње публике, од које се већи део такође први пут сусрео са позориштем. Представе су некад биле дупке пуне, као на пример кад је давана „Смрт Цара Уроша Петог“

на Богојављење, тако „да сви људи ни места имати могли нису, него су многи кућама враћени“. Дешавало се, пак, да гледалиште буде скоро празно, и тада су новине апеловале на Београђане да „нови завод“ подрже. Па ипак, љутили су се на оне који дођу само зато „да и је више на броју“, јер такви никада неће извући за себе „поправке из театарних претставленија“. А некада је слаба посета била оправдана – „зрителја је ово вече слабо било кривицом кише“, пише извештач после репризе Стеријине „Лаже и паралаже“. Треба се сетити да прилази Ђумруку нису били калдрмисани, а ни осветљени.

Публика је углавном била задовољна представама. „Што се зрителја тиче, то се рећи може, да они по већој части задовољни из театра кућама својим одлазе. Наравна ствар, придодати се мора, да се између њи и овакви налазе, кои се, по гдикују шалу или израженије криво толкујући или на себе узумајући мргоди и љути, али што да им се чини... Сваком се у свачему угодити не може, и коме је пчела за клобуком, онај се и сам сећа“.

(наставиће се)

СЕЗОНА 2017/18.

У СУСРЕТ ЈУБИЛЕЈУ

ДЕЦЕМБАР 2017.

ВЕЛИКА СЦЕНА

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

ДЕЦ	01.	ПЕТ. 19.30	КРАЉИЦА МАРГО балет на музику Горана Бреговића
	02.	СУБ. 19.30	НАБУКО/ са гостом опера Ђузепе Вердија
	03.	НЕА. 19.30	ПУТ У ДАМАСК драма Аугуста Стринберга
	04.	ПОН. 19.30	МАЕСТРО драма Миливоја Млађеновића, гостује Народно позориште Сомбор
	05.	УТО. 19.30	КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Вокија Костића
	06.	СРЕ. 19.00	КАРМЕН опера Жоржа Биза
	07.	ЧЕТ. 20.30	ЛИЧНОСТИ ЖИВОТНОГ СТИЛА 2017 у организацији модне агенције „Фабрика“ ДУГА БОЖИЋНА ВЕЧЕРА, балет, кореограф Р. Поклитару (откупљено)
	08.	ПЕТ. 19.30	НА ДРИНИ ЂУПРИЈА по мотивима Иве Андрића, гостује СНП, Нови Сад
	09.	СУБ. 19.30	НОРМА опера Винченца Белинија
	10.	НЕА. 12.00	ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ВИТЕЗ ПОЗИВА“
	10.	НЕА. 19.30	ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира
	11.	ПОН. 19.30	ДАМА С КАМЕЛИЈАМА драма Александра Диме Сина
	12.	УТО. 21.00	ЗРЕЊАНИН драма Игор Штиска, гостује Народно позориште „Тоша Јовановић“, Зрењанин
	13.	СРЕ. 19.00	ДОН ЂОВАНИ опера В.А.Моцарта, копродукција са Опером и театром Мадленанум
	14.	ЧЕТ. 19.30	КИР ЈАЊА комедија Јована Стерије Поповића
	15.	ПЕТ. 20.00	ДЕРВИШ И СМРТ Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића
	16.	СУБ. 19.30	ТРУБАДУР опера Ђузепе Вердија
	17.	НЕА. 19.30	ПУТ У ДАМАСК драма Аугуста Стринберга
	20.	СРЕ. 19.30	ЧУДО У ШАРГАНУ драма Љубомира Симовића
	22.	ПЕТ. 19.30	РОДОЉУПЦИ комедија Јована Стерије Поповића
	23.	СУБ. 19.30	ЕВГЕНИЈЕ ОЊЕГИН/ПРЕМИЈЕРА балет П.И.Чайковског
	24.	НЕА. 12.00	ТЕСЛА И БИТКА НА МАГНЕТНОМ ПОЉУ музика за децу Дечјег културног центра, Београд
	24.	НЕА. 20.00	ИВАНОВ драма А.П.Чехова
	25.	ПОН. 19.30	ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића
	26.	УТО. 20.00	ПОСЛЕ КИШЕ - КОНЦЕРТ РАДЕТА ШЕРБЕЦИЈЕ
	27.	СРЕ. 19.30	РИЧАРД ТРЕБИ драма Вилијама Шекспира
	29.	ПЕТ. 19.30	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П.И. Чајковског
	30.	СУБ. 19.30	СЛЕПИ МИШ оперета Јохана Штрауса
ЈАН	03.	СРЕ. 19.30	СЛЕПИ МИШ оперета Јохана Штрауса
	04.	ЧЕТ. 19.30	МАРИЈА СТУАРТ драма Фридриха Шилера
	05.	ПЕТ. 19.30	ДОН ПАСКВАЛЕ опера Гастана Доницетија
	13.	СУБ. 20.00	НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ
	14.	НЕА. 18.00	КОНЦЕРТ САБОРНЕ ЦРКВЕ

ДОГАЂАЈИ – ВЕЛИКА СЦЕНА

- 02.12. НАБУКО - гост диригент Јакопо Сипари ди Пескасероли
04.12. МАЕСТРО - гостује Народно позориште Сомбор
07.12. ЛИЧНОСТИ ЖИВОТНОГ СТИЛА 2017 у организацији модне агенције „Фабрика“
ДУГА БОЖИЋНА ВЕЧЕРА, балет, кореограф Р. Поклитару (откупљено)
08.12. НА ДРИНИ ЂУПРИЈА гостује СНП, Нови Сад
12.12. ЗРЕЊАНИН гостује Народно позориште „Тоша Јовановић“, Зрењанин
23.12. ЕВГЕНИЈЕ ОЊЕГИН/ПРЕМИЈЕРА балет П.И.Чајковског
26.12. ПОСЛЕ КИШЕ - Концерт Радета Шербечије

ГОСТОВАЊА

- 04.12. ОТЕЛО – Осијек
07.12. КЊИГА ДРУГА – Студентски град, Београд
18.12. ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР – Рума
27.12. ДОН ЂОВАНИ – Темишвар

www.narodnpozoriste.rs

ДЕЦ	01.	ПЕТ. 20.30	ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда
	02.	СУБ. 20.30	СРПСКА ЛАЈКА комедија Александра Југовића, НП Кикинда/НП у Београду
	03.	НЕА. 20.30	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја
	04.	ПОН. 20.30	КЊИГА ДРУГА драма Бранислава Нушића
	05.	УТО. 20.30	ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља
	06.	СРЕ. 20.30	УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ Ксенија Поповић / Бојана Мијовић
	07.	ЧЕТ. 20.30	ПРАХ комедија Ђерђа Шпира, Народно позориште у Београду и Шабачко позориште
	08.	ПЕТ. 20.30	СТРАХ И БЕДА ТРЕБЕГ РАЈХА драма Бертолда Брехта, гостује Народно позориште у Приштини
	09.	СУБ. 20.30	ФИЛОЗОФСКИ ТЕАТАР гостује Г.М.Тамаш, разговор води Маја Пелевић
	10.	НЕА. 20.30	ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда
	11.	ПОН. 20.30	БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића
	12.	УТО. 20.30	ЗЛИ ДУСИ Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског
	13.	СРЕ. 20.30	СУМЊИВО ЛИЦЕ комедија Бранислава Нушића
	14.	ЧЕТ. 20.30	УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ Ксенија Поповић/Бојана Мијовић
	15.	ПЕТ. 20.30	БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача
	16.	СУБ. 12.00	ПРОМОЦИЈА МОНОГРАФИЈЕ БРАНКО МАРКОВИЋ 1917-1993, аутори Маја Красин Матић и Весна Бајић Стојиљковић
	16.	СУБ. 20.30	НАРОДНА ДРАМА драма Олге Димитријевић
	17.	НЕА. 20.30	ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Н. Толстоја
	18.	ПОН. 20.30	ЦАРСТВО НЕБЕСКО – ЕПИКА БАЛКАНИКА копродукција Народног позоришта у Београду и Битеф театра
	20.	СРЕ. 20.00	ЧОВЕК СА ЦВЕТОМ У УСТИМА драма А. Пирадела, у сарадњи са Италијанским институтом за културу у Београду и асоцијацијом „Ponte tra culture“
	20.	СРЕ. 21.15	ЧОВЕК СА ЦВЕТОМ У УСТИМА драма А. Пирадела, у сарадњи са Италијанским институтом за културу у Београду и асоцијацијом „Ponte tra culture“
	21.	ЧЕТ. 20.30	СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса
	22.	ПЕТ. 20.00	ЧОВЕК СА ЦВЕТОМ У УСТИМА драма А. Пирадела, у сарадњи са Италијанским институтом за културу у Београду и асоцијацијом „Ponte tra culture“
	22.	ПЕТ. 21.15	ЧОВЕК СА ЦВЕТОМ У УСТИМА драма А. Пирадела, у сарадњи са Италијанским институтом за културу у Београду и асоцијацијом „Ponte tra culture“
	23.	СУБ. 20.30	ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића
	24.	НЕА. 20.30	САРА по мотивима драме „Сара или Крик јасога“ Џ. Марела, гостује Шабачко позориште
	25.	ПОН. 20.30	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита
	26.	УТО. 20.30	КОВАЧИ комедија Милоша Николића
	27.	СРЕ. 20.30	МОЈЕ НАГРАДЕ по роману Т.Бернхарда, ауторски пројекат М.Пелевић / С.Бештић, копродукција
	28.	ЧЕТ. 20.30	ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића
	29.	ПЕТ. 20.00	ВЕЛИКАНИ БЕЛКАНТА - КОНЦЕРТ ПОСВЕЂЕН БЕЛИНИЈУ Ars Creativa, проф. Никола Китановски представља младе уметнике
	30.	СУБ. 20.30	НА ДНУ драма Максима Горког
	03.	УТО. 20.30	БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића
	05.	ЧЕТ. 20.30	ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља

ДОГАЂАЈИ – СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

- 08.12. СТРАХ И БЕДА ТРЕБЕГ РАЈХА гостује Народно позориште Приштина
09.12. ФИЛОЗОФСКИ ТЕАТАР гостује Г. М. Тамаш, разговор води Маја Пелевић
16.12. ПРОМОЦИЈА МОНОГРАФИЈЕ БРАНКО МАРКОВИЋ 1917-1993, аутори Маја Красин Матић и Весна Бајић Стојиљковић
20.12. ЧОВЕК СА ЦВЕТОМ У УСТИМА драма А. Пирадела, у сарадњи са Италијанским институтом за културу у Београду и асоцијацијом „Ponte tra culture“
22.12. ЧОВЕК СА ЦВЕТОМ У УСТИМА драма А. Пирадела, у сарадњи са Италијанским институтом за културу у Београду и асоцијацијом „Ponte tra culture“
29.12. ВЕЛИКАНИ БЕЛКАНТА - КОНЦЕРТ ПОСВЕЂЕН БЕЛИНИЈУ, Ars Creativa, проф. Никола Китановски представља младе уметнике

